

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:	statement-מימרא ? קושיא- ^ שאלה- ! תירוץ- proof-ראיה
---	---

Talmud Navigator

בבא מציעא-שנים אוחזין		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מזמור	מאן דאמר													
מצא גיטי נשים ושחרורי עבדים, דייתיקו, מתנה ושוברין - הרי זה לא יחזיר, שאני אומר: כתובין היו, ונמלך עליהן שלא לתנן.													■	יה.
טעמא - דנמלך שלא לתנן, הא אמר תנו - נותנין, ואפילו לזמן מרובה.													◇	יה.
המביא גט ואבד הימנו, מצאו לאלתר - כשר, אם לאו - פסול	ורמינהו:												■	יה.
לא קשיא, כאן - במקום שהשיירות מצויות, כאן - במקום שאין השיירות מצויות.	רבה:												◇	יה.
ואפילו במקום שהשיירות מצויות - והוא שהוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר אחת. דאי לא תימא הכי - קשיא דרבה אדרבה.													◇	יה.
דההוא גיטא דאשתכח בי דינא דרב הונא, דהוה כתוב ביה: בשוריי מתא דעל רכיס נהרא.													◇	יה.
חיישנין לשני שוריי.	רב הונא:												◇	יה:
פוק עיין בה, דלאורתא בעי מינך רב הונא.	רב חסדא לרבה:												◇	יה:
נפק דק ואשכח	[רבה]												◇	יה:
כל מעשה בית דין - הרי זה יחזיר.	דתנן:												◇	יה:
והא בי דינא דרב הונא דכי מקום שהשיירות מצויות דמי, וקא פשיט רבה דיתחזיר.													◇	יה:
אלמא: אי הוחזקו שני יוסף בן שמעון - אין, אי לא - לא.													◇	יה:
עבד רבה עובדא בי כיתנא דפומבדיתא כשמעתיה.													◇	יה:
היכא דמזבני כיתנא, והוא שלא הוחזקו, אף על גב דשכיחין שיירתא.	איכא דאמרי:												◇	יה:
היכא דתרו כיתנא, ואף על גב דהוחזקו, דלא שכיחא שיירות.	איכא דאמרי:												◇	יה:
רבי זירא רמי מתניתין אברייתא ומשני:	[רב זירא]												◇	יה:
המביא גט ואבד הימנו, מצאו לאלתר - כשר, ואם לאו - פסול.	תנן:												◇	יה:
מצא גט אשה בשוק, בזמן שהבעל מודה - יחזיר לאשה, אין הבעל מודה - לא יחזיר לא לזה ולא לזה.	ורמינהו:												◇	יה:
בזמן שהבעל מודה - יחזיר לאשה, ואפילו לזמן מרובה.	קתני מיהת:												◇	יה:
ומשני: כאן - במקום שהשיירות מצויות, וכאן - במקום שאין השיירות מצויות.	[רב זירא]												◇	יה:
והוא שהוחזקו דלא נהדר, והיינו דרבה.	איכא דאמרי:												◇	יה:
אף על גב דלא הוחזקו לא נהדר, ופליגא דרבה.	איכא דאמרי:												◇	יה:
בשלמא רבה לא אמר כרבי זירא - מתניתין אלימא ליה לאקשוויי. אלא רבי זירא, מאי טעמא לא אמר כרבה?													◇	יה:
מי קא תני: הא אמר תנו - נותנין ואפילו לזמן מרובה? דלמא הא אמר תנו - נותנין, ולעולם כדקיימא לן - לאלתר.	אמר לך: [רבי זירא]												◇	יה:
למאן דאמר לרבי זירא במקום שהשיירות מצויות ואף על גב שלא הוחזקו שני יוסף בן שמעון, ופליגא דרבה, במאי קא מיפלגי?													◇	יה:
דקתני כל מעשה בית דין הרי זה יחזיר דאשתכח בבית דין עסקינן, ובית דין במקום שהשיירות מצויות, והוא שהוחזקו - לא יחזיר, לא הוחזקו - יחזיר.	רבה סבר:												◇	יה:
מי קתני כל מעשה בית דין שנמצאו בבית דין? כל מעשה בית דין יחזיר קתני, ולעולם דאשתכח אבראי.	ורבי זירא אמר לך:												◇	יה:
כגון דקא אמרי עדים: מעולם לא חתמנו אלא על - גט אחד של יוסף בן שמעון.	רבי ירמיה:												◇	יה:
אי הכי, מאי למימרא?													◇	יה:
מהו דתימא: ליחוש דלמא אתרמי שמא כשמא, ועדים כעדים - קא משמע לן.													◇	יה:

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה</p>		<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>		<p>מקרא-key:</p>	
בבא מציעא-שנים אוחזין		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מזמרא	מאן דאמר				
כגון דקא אמר נקב יש בו בצד אות פלונית.	רב אשי:			!	◇
ודוקא בצד אות פלונית, אבל נקב בעלמא - לא.				■	
רב אשי מספקא ליה: סימנים, אי דאורייתא אי דרבנן.	[רב אשי]			■	■
רבה בר בר חנה אירכס ליה גיטא בי מדרשא. אמר: אי סימנא - אית לי בגויה, אי טביעות עינא - אית לי בגויה, אהדרוה ניהליה.	[רבה בר בר חנה]			○	
אמר: לא ידענא אי משום סימנא אהדרוה ניהלי, וקא סברי: סימנין דאורייתא. אי משום טביעות עינא אהדרוה ניהלי, ודוקא - צורבא מדרבנן, אבל איניש דעלמא - לא.	[רבה בר בר חנה]			■	◇
מצא גט אשה בשוק, בזמן שהבעל מודה - יחזיר לאשה, אין הבעל מודה - לא יחזיר לא לזה ולא לזה.	גופא:			■	◇
בזמן שהבעל מודה - מיהא יחזיר לאשה, וליחוש שמא כתב ליתן בניסן, ולא נתן לה עד תשרי, ואזל בעל זבין פירי מניסן ועד תשרי, ומפקא לגיטא דכתב בניסן ואתיא למטרף לקוחות שלא כדין.				?	◇
הניחא למאן דאמר כיון שנתן עיניו לגרשה שוב אין לבעל פירות - שפיר				!	
אלא למאן דאמר יש לבעל פירות עד שעת נתינה, מאי איכא למימר?				?	◇
כי אתיא למטרף אמרינן לה: אייתי ראיה אימת מטא גיטא לידך.				!	◇
ומאי שנא משטרי חוב?				?	
מצא שטר חוב, אם יש בהן אחריות נכסים - לא יחזיר	דתנן:			■	◇
ואוקימנא כשחייב מודה, ומשום שמא כתב ללוות בניסן ולא לזה עד תשרי, וקא טריף לקוחות שלא כדין.				■	◇
התם נמי ליהדר, וכי אתי למטרף - נימא ליה: אייתי ראיה אימת מטא שטר חוב לידך				?	◇
הכא, גבי גט אשה, אתי לוקח ותבעה. אמר: האי דהדרוה ניהלה רבנן לגיטא - משום דלא תעגין ותיתיב, השתא דקא אתיא למטרף - תיזול ותיתי ראיה אימת מטא גיטא לידה. הכא, גבי שטר חוב, לא אתי לוקח ותבע, מדאהדרוה ניהליה רבנן לשטר חוב - פשיטא, למאי הלכתא אהדרוה ניהליה - למטרף הוא, שמע מינה קמו רבנן במילתא, ומקמי דידי מטא שטרא לידיה.	אמרי:			!	◇
שחרורי עבדים וכו'.					■
מצא שטר שחרור בשוק, בזמן שהרב מודה - יחזיר לעבד, אין הרב מודה - לא יחזיר לא לזה ולא לזה.	תנו רבנן:				■
בזמן שהרב מודה מיהא - יחזיר לעבד, ואמאי? ניחוש שמא כתב ליתן לו בניסן, ולא נתן לו עד תשרי, ואזל עבדא וקנה נכסין מניסן ועד תשרי, ואזיל הרב וחבנינהו, ומפיק ליה לשחרור דכתב בניסן, וקא טריף לקוחות שלא כדין.				?	◇
הניחא למאן דאמר זנות הוא לעבד שיוצא מתחת רבו לחירות, וכאביי דאמר עדיו בחתומיו זכין ליה - שפיר.				!	
אלא למאן דאמר חוב הוא לעבד שיוצא מתחת רבו לחירות, מאי איכא למימר?				?	◇
דכי אתי למטרף אמרינן ליה: אייתי ראיה אימת מטא שחרור לידך.				!	◇
דייתיקי מתנה וכו'.					■
איזו היא דייתיקי - דא תהא למיקם ולהיות, שאם מת - נכסיו לפלוני. מתנה, כל שכתוב בו מהיום ולאחר מיתה.	תנו רבנן:			■	◇
אלמא: אי כתיבא מהיום ולאחר מיתה - הוא דקני, ואי לא - לא קני				?	
הכי קאמר: איזו היא מתנת בריא שהיא כמתנת שכיב מרע, דלא קני אלא לאחר מיתה - כל שכתוב בה מהיום ולאחר מיתה.	אביי:			!	◇
טעמא דלא אמר תנו, הא אמר תנו - ונתנין.				■	◇
מצא דייתקאות, אפותיקאות ומתנות, אף על פי ששניהם מודין - לא יחזיר לא לזה ולא לזה	ורמינהו:			■	◇
לא קשיא, הא - בבריא, והא - בשכיב מרע:	רבי אבא בר ממל:			!	◇

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>key- מקרא-:</p>	
בבא מציעא- שנים אוחזין		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מיתנין דקתני הא אמר תנו נותנין - בשכיב מרע, דבר מהדר הוא, דאמרינן: מאי איכא למימר, דלמא כתבה מעיקרא להאי, ואמליך ולא יהבה ניהליה, והדר כתבה לאיניש אחרינא ויהבה ניהליה - השתא קא הדר ביה מההוא דיהבה ניהליה. אי במתנת בריא יהבה ליה - לית ליה פסידא, דכי נפקא תרתי - בתרייתא זכי, דהא הדר ביה מקמייתא. אי במתנת שכיב מרע נמי יהבה ניהליה - לית בה פסידא, דבתרייתא זכי, דקא הדר ביה מקמייתא.					יט:
כי קתני בברייתא אף על פי ששניהם מודים לא יחזיר לא לזה ולא לזה - בבריא, דלאו בר מהדר הוא, דאמרינן: דלמא כתבה להאי מעיקרא, ואמליך ולא יהבה ליה, והדר כתבה לאיניש אחרינא ויהבה ליה, השתא קא הדר ביה מההוא דיהבה ליה, וסבר: מהדר - לא מצינא הדרנא בי, אימר להו דאנא להאי יהבתא, וניהדרו ניהליה כתבא, כי היכי דכי מפיק האי כתבא דקדים - זכה ביה הוא. אלא אמרינן ליה אנן: האי כתבא, לא יהבינן ליה להאי, דלמא מכתב כתבת, מיהב לא יהבת ניהליה, ויהבתה לאיניש אחרינא וקא הדרת ביה. אי לא יהבתה לאיניש אחרינא וקא בעית דתתבה להאי - כתיב ליה השתא כתבא אחרינא ויהביה ניהליה, דאי יהבת לאיניש אחרינא - לית בה פסידא, דקדים זכי.					יט:
והא אידי ואידי דיייתקאות קא תנן?	מתקוף לה רב זביד:		?	◇	יט:
הא והא בשכיב מרע, ולא קשיא: הא - ביה, והא - בבריה:	אלא אמר רב זביד:		!	◇	יט:
מיתנין דקא אמר תנו נותנין - בדידיה, דבר מהדר הוא. דאמרינן: אי נמי יהבה לאיניש אחרינא - לית בה פסידא, דקמא ובתרא - בתרא זכי, דהא הדר ביה מקמא.					יט:
כי קא תני בברייתא אף על פי ששניהם מודים, לא יחזיר לא לזה ולא לזה - בבריה. דאמרינן: דלמא כתב אבוה להאי, ואמליך ולא יהביה ניהליה. ובתר אבוה כתב איהו לאיניש אחרינא, ויהבה ליה. והשתא קא הדר ביה מההוא, סבר: מהדר לא מצינא הדרנא בי, אימר להו דאבא יהבה ליה להאי, ונתבו ליה כתביה וניזיל ונפיק מיניה - דהוא זכי, ונפלוג בהדיה. הלכך אמרינן ליה אנן: האי כתבא לא יהבינן ליה להאי, דלמא מכתב כתביה אבוה, מיהב לא יהבה ליה, ויהבתיה את לאיניש אחרינא וקא הדרת ביה. אלא אי קושטא קא אמרת דיהב ליה אבוך - זיל את השתא כתיב ליה שטרא אחרינא דאי נמי לא יהבה ליה אבוה, וכתבתיה את לאיניש אחרינא - לית בה פסידא, דקמא ובתרא - קמא זכי.					יט:
מצא שובר, בזמן שהאשה מודה - יחזיר לבעל, אין האשה מודה - לא יחזיר לא לזה ולא לזה.	תנו רבנן:		◇	■	יט:
בזמן שהאשה מודה מיהת - יחזיר לבעל, וליחוש דלמא כתבה ליתן בניסן, ולא נתנה עד תשרי, ואזלה זבנתה לכתובה בטובת הנאה מניסן עד תשרי, ומפיק ליה לשובר דכתיב בניסן, ואתא למטרף לקוחות שלא כדין			?		יט:
שמע מינה איתא לדשמואל.	רבא:		!	◇	כ.
המוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו - מחול, ואפילו יורש מחול.	דאמר שמואל:		!	◇	כ.
אפילו תימא ליתיה לדשמואל, הכא במאי עסקינן - בששטר כתובה יוצא מתחת ידה.	אביי:		!	◇	כ.
אי משום שטר כתובה - חיישינן לשתי כתובות.	ורבא אמר:		?		כ.
חדא, לשתי כתובות לא חיישינן. ועוד, שובר בזמנו טריף.	ואביי אמר:		!	◇	כ.
אביי לטעמיה			■		כ.
עדין בחתומי זכין לו.	דאמר: [אביי]		■	◇	כ.
מצא אהרות שום ואיגרות מזון, שטרי חליצה ומיאונין, ושטרי בירורין וכל מעשה בית דין - הרי זה יחזיר.			■		כ.
מצא בחפיסה או בדלוסקמא תכריך של שטרות או אגודה של שטרות - הרי זה יחזיר.			■		כ.
וכמה אגודה של שטרות - שלשה קשורין זה בזה.			■		כ.
אחד הלוח משלשה - יחזיר ללוח, שלשה הלוח מן האחד - יחזיר למלוח.	רבן שמעון בן גמליאל אומר:		■		כ.
מצא שטר בין שטרותיו ואינו יודע מה טיבו - יהא מונח עד שיבוא אליהו. אם יש עמהן סמפונות - יעשה מה שבסמפונות.			■		כ.
מאי שטרי בירורין?			^		כ.
שטרי טענתא	הכא תרגמו:		!	◇	כ.
זה בורר לו אחד וזה בורר לו אחד.	רבי ירמיה:		!	◇	כ.

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
וכל מעשה בית דין הרי זה יחזור.												■
ההוא גיטא דאשתכח בי דינא דרב הונא, דהוה כתיב ביה: בשויירי מתא דעל רכיס נהרא.												○
חיישינן לשני שויירי.	רב הונא:											■
פוק עיין, דלאורתא בעי לה רב הונא מינך.	רב חסדא לרבה:											○
נפק דק ואשכח	[רבה]											○
כל מעשה בית דין הרי זה יחזור.	דתנן:											○
היכי פשיט מר איסורא מממונא?	רב עמרם לרבה:											;
תרדא שטרי חליצה ומיאונין תנן.	אמר ליה: [רבה]											!
פקע ארזא דבי רב.												○
משום לתאי ידידי פקע	מר אמר: [רב עמרם]											■
משום לתאי ידידי פקע.	ומר אמר: [רבה]											■
מצא בחפיסה או בדלוסקמא.												■
מאי חפיסה?												^
חמת קטנה.	רבה בר בר חנה:											!
מאי דלוסקמא?												^
טליקא דסבי.	רבה בר שמואל:											!
תכריך של שטרות או אגודה של שטרות וכו'.												■
כמה הוא תכריך של שטרות - שלשה כרוכין זה בזה. וכמה היא אגודה של שטרות - שלשה קשורין זה בזה.	תנו רבנן:											■
שמעת מינה - קשר סימן.												;
שלשה כרוכין זה בזה.	הא תני רבי חייא:											!
אי הכי, היינו תכריך.												;
תכריך, כל חד וחד בראשה דחבריה, אגודה - דרמו אהדי וכרוכות.												!
מאי מכרין												^
מנין												!
מאי אריא תלתא? אפילו תרין נמ?												;
טבעא מכרין	אלא כדאמר רבינא:											■
הכא נמי: שטרי מכרין.												!
אחד הלוח משלשה יחזור ללוח וכו'.	רבן שמעון בן גמליאל:											■
דאי סלקא דעתך דמלוין נינהו, מאי בעו גבי הדדי?												■
דלמא לקיומינהו אזלי?												;

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review & קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof</p>																	
<p>key-מקרא:</p>																	
<p>בבא מציעא- שנים אוחזין</p>																	
<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>															
		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>															
דמקיימי.												◇	!	כ:			
דלמא מידא דספרא נפיל?													?	כ:			
לא משהי איניש קיומיה בידא דספרא.													◇	!	כ:		
שלשה שלוו מאחד יחזיר למלוה וכו'.														■	<	כ:	
דאי סלקא דעתך דלוין נינהו מאי בעו גבי הדדי?														■		כ:	
דלמא למכתבנהו אזלי?														?		כ:	
דכתיבי בתלת ידי ספרי.														◇	!	כ:	
ודלמא לקיומיהו אזלי?														?		כ:	
מלוה מקיים שטריה, לוח לא מקיים שטריה.														◇	!	כ:	
אם יש עמהן סמפונות יעשה מה שבסמפונות.															■	<	כ:
סמפון היוצא מתחת ידי מלוה, אף על פי שכתוב בכתב ידו - אינו אלא כמשחק, ופסול. לא מבעיא כתוב בכתב יד סופר, דאיכא למימר ספרא אתרמי ליה וכתב, אלא אפילו כתוב בכתב ידו - פסול. סבר: דלמא מתרמי ואתי בין השמשות, וקא פרע לי, דאי לא יהיבנא ליה לא יהיב לי זוזי, אכתוב אנא, דכי אייתי לי זוזי - אתן ליה.	רב ירמיה בר אבא אמר רב:														■	◇	כ:
אם יש עמהן סמפונות - יעשה מה שבסמפונות	תנן:													◇	?	■	כ:
שנמצא בין שטרות קרועין	כדאמר רב ספרא:													◇	!	■	כ:
הכא נמי: שמצאו בין שטרות קרועין.															!		כ:
נמצא לאחד בין שטרותיו שטרו של יוסף בן שמעון פרוע - שטרות שניהם פרועין	תא שמע:													◇	?	■	כ:
שנמצא בין שטרות קרועין	כדאמר רב ספרא:													◇	!	■	כ:
הכא נמי - שנמצא בין שטרות קרועין.														◇	!		כ:
שבועה שלא פקדנו אבא, ושלא אמר לנו אבא, ושלא מצאנו בין שטרותיו של אבא ששטר זה פרוע	תא שמע:													◇	?	■	כ:
שנמצא בין שטרות קרועין.	רב ספרא:														!		כ:
סמפון שיש עליו עדים: יתקיים בחותמין	תא שמע:													◇	?	■	כ:
אימא: יתקיים מחותמין, דשיילינן להו לסהדי אי פרוע, אי לא פרוע.														◇	!		כ:
סמפון שיש עליו עדים - כשר.	תא שמע:													◇	?	■	כ:
מאי עדים - עדי קיום.														◇	!		כ:
הכי נמי מסתברא															■		כ:
ושאין עליו עדים - פסול.	מדקתני סיפא:														■	■	כ:
מאי אין עליו עדים?															^	■	כ:
אילימא דליכא עלויה עדים כלל															!	■	כ:
צריכא למימר דפסול?														?	■		כ:
אלא לאו - עדי קיום.															■		כ:

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < מעשה-story O		statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ! ! ראיה-proof ■	
מקרא-key:			
בבא מציעא-שנים אוהזין			
מימרא		מאן דאמר	
סמפון שיש עליו עדים - יתקיים בחותמיו, אין עליו עדים, ויוצא מתחת ידי שלישי או שיוצא לאחר חיתום שטרות - כשר.	גופא:		א .כ
יוצא מתחת ידי שלישי - דהא הימניה מלוה לשלישי.			א .כ
יוצא לאחר חיתום שטרות נמי, דאי לאו דפריע - לא הוה מרע ליה לשטריה.			א .כ
הדרן עלך שנים אוהזין			◊

disputants-חולקים ■ statement-מימרא ■ challenge-קושיא ? question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■		central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◇ insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת < story-מעשה O		מקרא-key:	
בבא מציעא-אלו מציאות	מאן דאמר				
אלו מציאות שלו ואלו חייב להכריז:					■
אלו מציאות שלו. מצא פירות מפורזין, מעות מפורזין, כריכות ברשות הו"ב, ועגול דבילה, ככרות של נחתום, מחרוזות של דגים, והתיכות של בשר, וגזי צמר הלקוחין ממדינתן, ואניצי פשתן, ולשונות של	[רבי מאיר]				◇
כל שיש בו שינוי חייב להכריז. כיצד? מצא עגול ובתוכו חרס, ככר ובתוכו מעות.	רבי יהודה:				◇
כל כלי אנפוריא אין חייב להכריז.	רבי שמעון בן אלעזר:				◇
מצא פירות מפורזין.					■
וכמה?					^
קב בארבע אמות.	רבי יצחק:				◇
היכי דמי?					^
אי דרך נפילה					!
אפילו טובא נמי					?
ואי דרך הינוח					!
אפילו בציר מהכי נמי לא					?
במכנשתא דבי דרי עסקינן: קב בארבע אמות דנפיש טרחייהו - לא טרח איניש ולא הדר אתי ושקיל להו, אפקורי מפקר להו. בציר מהכי - טרח והדר אתי ושקיל להו, ולא מפקר להו.	רב עוקבא בר חמא:				◇
חצי קב בשתי אמות מהו? קב בארבע אמות טעמא מאי - משום דנפיש טרחייהו, חצי קב בשתי אמות כיון דלא נפיש טרחייהו - לא מפקר להו. או דלמא: משום דלא חשיבי, וחצי קב בשתי אמות, כיון דלא חשיבי - מפקר להו.	בעי רבי ירמיה:				◇
קביים בשמונה אמות מהו? קב בארבע אמות טעמא מאי - משום דנפיש טרחייהו, וכל שכן קביים בשמונה אמות, כיון דנפישא טרחייהו טפי - מפקר להו. או דלמא: משום דלא חשיבי, וקביים בשמונה אמות כיון דחשיבי - לא מפקר להו.					◇
קב שומשמין בארבע אמות מהו? קב בארבע אמות טעמא מאי - משום דלא חשיבי, ושומשמין כיון דחשיבי - לא מפקר להו. או דלמא: משום דנפיש טרחייהו, וכל שכן שומשמין, כיון דנפיש טרחייהו טפי - מפקר להו.					◇
קב תמרי בארבע אמות, קב רמוני בארבע אמות מהו? קב בארבע אמות טעמא מאי - משום דלא חשיבי, קב תמרי בארבע אמות, קב רמוני בארבע אמות נמי, כיון דלא חשיבי - מפקר להו. או דלמא: משום דנפישא טרחייהו, וקב תמרי בארבע אמות, וקב רמוני בארבע אמות, כיון דלא נפיש טרחייהו - לא מפקר להו.					◇
מאי?					^
תיקו.					!
יאוש שלא מדעת. אביי אמר: לא הוי יאוש	איתמר: [אביי]				◇
הוי יאוש.	רבא:				◇
בדבר שיש בו סימן - כולי עלמא לא פליגי, דלא הוי יאוש. ואף על גב דשמעיניה דמיאש לסוף - לא הוי יאוש, דכי אתא לידיה - באיסורא הוא דאתא לידיה. דלכי ידע דנפל מיניה לא מיאש, מימר אמר: סימנא אית לי בגויה, והבנא סימנא, ושקילנא ליה.					■
בוטושו של ים ובשוליתו של נהר, אף על גב דאית ביה סימן - רחמנא שרייה, כדבעינן למימר לקמן.					■
כי פליגי - בדבר שאין בו סימן.					◇
לא הוי יאוש, דהא לא ידע דנפל מיניה.	אביי:				◇
הוי יאוש, דלכי ידע דנפל מיניה - מיאש. מימר אמר: סימנא לית לי בגויה, מהשתא הוא דמיאש.	רבא:				◇
(סימן: פמג"ש ממקגט"י ככסע"ז).					◇

disputants- חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O	statement- מימרא ◻ challenge- קושיא ? question- שאלה ^ answer- תירוץ ! proof- ראייה ■
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא מציעא-אלו מציאות		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מציאות	מאן דאמר										
פירות מפוזרין	תא שמע:								◊	?	◻
הא לא ידע דנפל מיניה										?	
הכא במכששתא דבי דרי עסקינן, דאבידה מדעת היא.	הא אמר רב עוקבא בר חמא:									!	◊
מעות מפוזרות - הרי אלו שלו	תא שמע:								◊	?	■
אמאי? הא לא ידע דנפל מיניה										?	
התם נמי, כדרכי יצחק										!	
אדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה ושעה	דאמר: [רבי יצחק]								◊	!	■
הכא נמי - אדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה ושעה.										!	
עייגול דבילה וככרות של נחתום - הרי אלו שלו.	תא שמע:									◊	?
אמאי? והא לא ידע דנפל מיניה										?	
התם נמי, אגב דיקורי - מידע ידע בהו.										!	◊
ולשונות של ארגמן - הרי אלו שלו.	תא שמע:									◊	?
ואמאי? הא לא ידע דנפל מיניה										?	
התם נמי, אגב דחשיבי - משמושי ממשמש בהו, וכדרכי יצחק.										!	◊
המוצא מעות בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובכל מקום שהרבים מצויין שם - הרי אלו שלו, מפני שהבעלים מתיאשין מהן.	תא שמע:									◊	?
והא לא ידע דנפל מיניה										?	
אדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה.	רבי יצחק:									!	◊
מאימתי כל אדם מותרים בלקט - משילכו בה הנמושות.	תא שמע:									◊	?
ואמרינן: מאי נמושות?										?	^
סבי דאזלי אתיגרא.	רבי יוחנן:									!	?
לקוטי בתר לקוטי.	ריש לקיש:									!	?
ואמאי? נהי דעניים דהכא מיאשי, איכא עניים בדוכתא אחרייתא דלא מיאש?										?	
כיון דאיכא עניים הכא - הנך מעיקרא איאשי מיאש, ואמרי: עניים דהתם מלקטי ליה.	אמרי:									!	◊
קציעות בדרך, ואפילו בצד שדה קציעות. וכן תאנה הנוטה לדרך, ומצא תאנים תחתיה - מותרות משום גזל, ופטורות מן המעשר. בזיתים ובחרובים - אסור.	תא שמע:									◊	?
בשלמא רישא לאביי לא קשיא, אגב דחשיבי - ממשמש בהו. תאנה נמי - מידע ידיע דנתרא. אלא סיפא, לרבא קשיא. דקתני: בזיתים ובחרובים אסור										?	
שאני זית, הואיל וזוזתו מוכיח עליו, ואף על גב דנתרין זיתי מידע ידיע, דוכתא דאיניש איניש הוא.	רבי אבהו:									!	◊
אי הכי, אפילו רישא נמי										?	
תאנה עם נפילתה נמאסת.	רב פפא:									!	◊
הגבגב שנטל מזה ונתן לזה, וכן גזלן שנטל מזה ונתן לזה, וכן ירדן שנטל מזה ונתן לזה, מה שנטל - נטל, ומה שנתן - נתן.	תא שמע:									◊	?
בשלמא גזלן וירדן - דקא חזי להו ומיאש, אלא גב מי קא חזי ליה דמיאש?										?	

<p style="text-align: center;"> disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת story- מעשה </p>		<p style="text-align: center;"> statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראייה </p>		
<p style="text-align: center;"> בבא מציעא-אלו מציאות מימרא </p>		<p style="text-align: center;"> מאן דאמר </p>		
		כ ט י ז ה ו ז ת י כ		
תרגמה רב פפא בלסטים מזוין.	[רב פפא]	!	◇	כב.
אי הכי היינו גולן		?		כב.
תרי גווני גולן.		!	◇	כב.
שטף נהר קוריו עציו ואבניו ונתנו בתוך שדה חבריו - הרי אלו שלו, מפני שנתיאשו הבעלים.	תא שמע:	?	◇	כב.
טעמא - דנתיאשו הבעלים, הא סתמא - לא		?		כב.
הכא במאי עסקינן כשיכול להציל.		!	◇	כב.
אי הכי, אימא סיפא:		?		כב.
אם היו הבעלים מרדפין אחריהם - חייב להחזיר	[סיפא]	?		כב.
אי ביכולין להציל - מאי אריא מרדפין? אפילו אין מרדפין נמי		?		כב.
הכא במאי עסקינן - ביכולין להציל על ידי הדחק, מרדפין - לא איאוש, אין מרדפין - איאוש מיאש.		!	◇	כב.
כיצד אמרו התורם שלא מדעת תרומתו תרומה? הרי שירד לתוך שדה חבריו וליקט תרם שלא ברשות, אם חושש משום גזל - אין תרומתו תרומה, ואם לאו - תרומתו תרומה.	תא שמע:	?	◇	כב.
ומנין הוא יודע אם חושש משום גזל ואם לאו?		^	?	כב.
הרי שבא בעל הבית ומצאו, ואמר לו כלך אצל יפות, אם נמצאו יפות מהן - תרומתו תרומה, ואם לאו - אין תרומתו תרומה. ליקטו הבעלים והוסיפו עליהן - בין כך ובין כך תרומתו תרומה.		!	?	כב.
וכי נמצאו יפות מהן תרומתו תרומה, אמאי? בעידנא דתרם הא לא הוה ידע		?	?	כב.
תרגמה רבא אליבא דאביי:		!	◇	כב.
הכי נמי מסתברא, דאי סלקא דעתך דלא שוויה שליח מי הויא תרומתו תרומה? והא אתם (במדבר י"ח) גם אתם אמר רחמנא לרבות שלוחכם, מה אתם לדעתכם, אף שלוחכם - לדעתכם. אלא הכא במאי עסקינן - כגון דשויה שליח, ואמר ליה: זיל תרום, ולא אמר ליה תרום מהני. וסתמיה דבעל הבית כי תרום - מבינונית הוא תרום, ואזל איהו ותרם מיפות. ובא בעל הבית ומצאו, ואמר ליה כלך אצל יפות, אם נמצאו יפות מהן - תרומתו תרומה, ואם לאו - אין תרומתו תרומה.		■		כב.
אמימר מר זוטרא ורב אשי אקלעו לבוסתנא דמרי בר איסק, אייתי אריסיה תמרי ורימוני ושדא קמיייהו. אממר ורב אשי אכיל, מר זוטרא לא אכיל. אדהכי אתא מרי בר איסק, אשכחינהו, ואמר ליה לאריסיה: אמאי לא אייתית להו לרבנן מהנך שפירתא?		○		כב.
השתא אמאי לא אכיל מר?	אמימר ורב אשי למר זוטרא:	?		כב.
אם נמצאו יפות מהן - תרומתו תרומה	והתניא:	?		כב.
לא אמרו כלך אצל יפות אלא לענין תרומה בלבד, משום דמצוה הוא, וניחא ליה. אבל הכא - משום כסיפותא הוא דאמר הכי.	אמר להו[מר זוטרא] הכי אמר רבא:	!	◇	כב.
עודהו הטל עליהן ושמה הרי זה (ויקרא י"א) בכי יתן. נגבו אף על פי ששמה - אינן בכי יתן.	תא שמע:	?	◇	כב.
טעמא מאי? לאו משום דלא אמרינן, כיון דאיגלאי מילתא דהשתא ניחא ליה, מעיקרא נמי ניחא ליה?		?		כב:
שאני התם, דכתיב כי יתן - עד שיתן.		!	◇	כב:
אי הכי, רישא נמי		?	◇	כב:
התם כדרב פפא.		!		כב:
כתיב כי יתן ויקרינן כי יתן, הא כיצד? בעינן, כי יתן דומיא דכי יתן מה יתן לדעת - אף כי יתן נמי לדעת.	דרב פפא רמי:	!	◇	כב:
מנין לאבידה ששטפה נהר שהיא מותרת - דכתיב (דברים כ"ב) וכן תעשה לחמורו וכן תעשה לשמלתו וכן תעשה לכל אבידת אחיך אשר תאבד ממנו ומצאתה מי שאבודה הימנו ומצויה אצל כל אדם, יצאתה זו שאבודה ממנו, ואינה מצויה אצל כל אדם.	תא שמע, דאמר רבי יוחנן משום רבי ישמעאל בן יהוצדק:	?	◇	כב:
ואיסורא דומיא דהיתירא, מה היתירא - בין דאית בה סימן ובין דלית בה סימן שרא, אף איסורא - בין דאית בה סימן ובין דלית בה סימן אסורה.		?	◇	כב:

<p> disputants- חולקים statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה </p>												
<p> central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה </p>												
<p> key- מקרא: בבא מציעא- אלו מציאות מימרא </p>		<p> מאן דאמר א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ </p>										
תיובתא דרבא, תיובתא.												כב:
והלכתא כוותיה דאביי בי"ע"ל קג"ם.												כב:
וכי מאחר דאיתותב רבא, הני תמרי דזיקא היכי אכלינן להו?	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:											כב:
כיון דאיכא שקצים ורמשים דקא אכלי להו, מעיקרא יאושי מיאש מנייהו.	אמר ליה: [רב אשי]											כב:
יתמי דלאו בני מחילה נינהו מאי?												כב:
באנא בארעא דיתמי לא מחזקינן.	אמר ליה: [רב אשי]											כב:
מוחזק ועומד מאי? כרכתא מאי?												כב:
אסירן.	אמר ליה: [רב אשי]											כב:
כריכות ברשות הרבים הרי אלו שלו.												כב:
ואפילו בדבר שיש בו סימן.	רבה:											כב:
סימן העשוי לידרס - לא הוא סימן.	אלמא קסבר רבה:											כב:
לא שנו אלא בדבר שאין בו סימן, אבל בדבר שיש בו סימן - חייב להכריז.	רבא:											כב:
סימן העשוי לידרס - הוא סימן.	אלמא קסבר רבה:											כב:
ואיכא דמתני להא שמעתא באנפי נפשה												כב:
סימן העשוי לידרס, רבה אמר: לא הוא סימן	[רבה]											כב:
הוא סימן.	רבא:											כב:
כריכות ברשות הרבים הרי אלו שלו, ברשות היחיד נוטל ומכריז.	תנן:											כב:
היכי דמי?												כב:
אי דלית בהו סימן												כב:
ברשות היחיד מאי מכריז?												כב:
אלא לאו - דאית בהו סימן												כב:
ברשות הרבים הרי אלו שלו	וקתני:											כב:
אלמא: סימן העשוי לידרס לא הוא סימן, תיובתא דרבא												כב:
לעולם דלית בהו סימן, ודקא אמרת ברשות היחיד מאי מכריז - מכריז מקום.	אמר לך רבא:											כב:
מקום לא הוא סימן.	ורבה אמר:											כב:
מקום, רבה אמר: לא הוא סימן	דאיתמר: [רבה]											כב:
הוא סימן.	רבא:											כב:
כריכות ברשות הרבים - הרי אלו שלו, ברשות היחיד - נוטל ומכריז. והאלומות, בין ברשות הרבים בין ברשות היחיד - נוטל ומכריז.	תא שמע:											כב:
רבה היכי מתרץ לה ורבא היכי מתרץ לה?												כב:
רבה מתרץ לטעמיה - בסמין, ורבא מתרץ לטעמיה - במקום.												כב:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

בבא מציעא-אלו מציאות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רבה מתרץ לטעמיה בסימן:												כב:
כריכות ברשות הרבים הרי אלו שלו - משום דמדרסא, ברשות היחיד נוטל ומכריז - דלא מדרסא, והאלומות בין ברשות הרבים ובין ברשות היחיד נוטל ומכריז - כיון דגביהן, לא מדרסא.	[רבה]											כג.
ורבא מתרץ לטעמיה במקום:												כג.
כריכות ברשות הרבים הרי אלו שלו - דמינשתפא, ברשות היחיד חייב להכריז - דלא מינשתפא, והאלומות בין ברשות הרבים ובין ברשות היחיד נוטל ומכריז - כיון דיקירי לא מינשתפא.	[רבא]											כג.
ככרות של נחתום - הרי אלו שלו.	תא שמע:											כג.
הא של בעל הבית - חייב להכריז.												כג.
של בעל הבית מאי טעמא - כיון דאית בהו סימן, דמידע ידיע רפתא דאיניש איניש הוא, ולא שנא רשות הרבים ולא שנא רשות היחיד - נוטל ומכריז, אלמא: סימן העשוי לידרס הוא סימן, תיובתא דרבה.												כג.
התם היינו טעמא, משום דאין מעבירין על האוכלין.	אמר לך רבה:											כג.
והא איכא נכרים												כג.
נכרים חיישי לכשפים.												כג.
והאיכא בהמה וכלבים												כג.
באתרא דלא שכיחי בהמה וכלבים.												כג.
לימא כתנאי												כג.
כל דבר שיש בו שינוי - חייב להכריז. כיצד? מצא עיגול ובתוכו חרס, ככר ובתוכו מעות.	רבי יהודה:											כג.
הרי אלו שלו.	מכלל דתנא קמא סבר:											כג.
דכולי עלמא סימן הבא מאיליו - הוא סימן, ומעבירין על האוכלין.	סבריה:											כג.
מאי לאו - בסימן העשוי לידרס קא מיפלגי												כג.
לא הוי סימן	מר סבר: [ת"ק]											כג.
הוי סימן?	ומר סבר: [ר' יהודה]											כג.
אי סלקא דעתך דקא סבר תנא קמא סימן העשוי לידרס לא הוי סימן, ומעבירין על האוכלין - ככרות של בעל הבית ברשות הרבים אמאי מכריז?	רב זביד משמיה דרבא:											כג.
דכולי עלמא סברי סימן העשוי לידרס - הוי סימן, ומעבירין על האוכלין.	אלא אמר רב זביד משמיה דרבא:											כג.
והכא - בסימן הבא מאיליו קא מיפלגי.												כג.
סימן הבא מאיליו - לא הוי סימן	דתנא קמא סבר:											כג.
הוי סימן.	ורבי יהודה סבר:											כג.
דכולי עלמא סימן העשוי לידרס - לא הוי סימן, ואין מעבירין על האוכלין.	ורבה אמר לך:											כג.
והכא בסימן הבא מאיליו קמיפלגי.												כג.
לא הוי סימן	דתנא קמא סבר:											כג.
הוי סימן.	ורבי יהודה סבר:											כג.
דכולי עלמא סימן הבא מאיליו הוי סימן, וסימן העשוי לידרס - לא הוי סימן.	איכא דאמרי-סבריה:											כג.
מאי לאו - במעבירין על האוכלין קא מיפלגי												כג.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ; שאלה-question ^ תירוץ-answer! ■ ראייה-proof
--	--

מקרא-key:

Talmud Navigator

בבא מציעא-אלו מציאות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
מעבירין	דמר סבר: [ת"ק]	◇	■	;								כג.			
אין מעבירין.	ומר סבר: [ר' יהודה]	◇	■	;								כג.			
אי סלקא דעתך סבר תנא קמא סימן העשוי לידרס לא הוי סימן, ומעבירין על האוכלין - ככרות של בעל הבית ברשות הרבים אמאי מכריז?	רב זביד משמיה דרבא:			!								כג.			
דכולי עלמא סברי: סימן העשוי לידרס - הוי סימן, ומעבירין על האוכלין.	אלא אמר רב זביד משמיה דרבא:		■	!								כג.			
והכא - בסימן הבא מאיליו קא מיפלגי,				■	!							כג.			
סימן הבא מאיליו - לא הוי סימן	דתנא קמא סבר:	◇	■	!								כג.			
הוי סימן.	ורבי יהודה סבר:	◇	■	!								כג.			
דכולי עלמא סימן העשוי לידרס - לא הוי סימן, ואין מעבירין על האוכלין.	ורבה אמר לך:			■	!							כג.			
והכא - בסימן הבא מאיליו קא מיפלגי				■	!							כג.			
סימן הבא מאיליו - לא הוי סימן	תנא קמא סבר:	◇	■	!								כג.			
הוי סימן.	ורבי יהודה סבר:	◇	■	!								כג.			
כללא דאבידתא: כיון דאמר ווי לה לחסרון כיס - מיאש ליה מינה.	רב זביד משמיה דרבא:									■	◇	כג.			
הלכתא, כריכות ברשות הרבים - הרי אלו שלו, ברשות היחיד, אי דרך נפילה - הרי אלו שלו, אי דרך הנחה - נוטל ומכריז. וזה וזה בדבר שאין בו סימן, אבל בדבר שיש בו סימן - לא שנא ברשות הרבים ולא שנא ברשות היחיד, בין דרך נפילה ובין דרך הנחה - חייב להכריז.	רב זביד משמיה דרבא:										■	◇	כג.		
ומחרוזות של דגים.											■	<	כג:		
אמאי? להוי קשר סימן											;		כג:		
בקטרא דציידא, דכולי עלמא הכי מקטרי.											!	◇	כג:		
ולהוי מנין סימן											;		כג:		
במנינא דשוין.											!	◇	כג:		
מנין הוי סימן או לא הוי סימן?	בעו מיניה מרב ששת:										^		כג:		
תניתה, מצא כלי כסף וכלי נחושת, גסטרון של אבר וכל כלי מתכות - הרי זה לא יחזיר, עד שיתן אות או עד שיכוין משקלותיו.	אמר להו רב ששת:										■	!	כג:		
ומדמשקל הוי סימן - מדה ומנין נמי הוי סימן.											!	◇	כג:		
והתיכות של בשר וכו'.												■	<	כג:	
אמאי? להוי משקלא סימן												;		כג:	
במשקלא דשוין.											!	◇	כג:		
ותהוי חתיכה גופה סימן, או דדפקא או דאטמא?											;	◇	כג:		
מצא חתיכות דגים ודג נשוח - חייב להכריז, חביות של יין ושל שמן ושל תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים - הרי אלו שלן	מי לא תניא:										■	;	◇	כג:	
הכא במאי עסקינן - בדאיכא סימנא בפסקא.											!	◇	כג:		
כי הא דרבה בר רב הונא מחתיך ליה אתלתא קרנתא.											o		כג:		
דיקא נמי, דקתני דומיא דדג נשוח, שמע מינה.											■		כג:		
חביות של יין ושל שמן ושל תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים הרי אלו שלו.	אמר מר:											■	◇	<	כג:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
בבא מציעא-אלו מציאות	מאן דאמר													
כדי יין וכדי שמן חייב להכריז	והא תנן:													כג:
מתניתין ברשום.	רבי זירא אמר רב:													כג:
מכלל דברייתא - בפתוח, אי בפתוח - אבידה מדעת היא														כג:
במציף.	רב הושעיא:													כג:
אפילו תימא אידי ואידי ברשום, ולא קשיא: כאן - קודם שנפתחו האוצרות, כאן - לאחר שנפתחו האוצרות.	אביי:													כג:
כי הא דרב יעקב בר אבא אשכח חביתא דחמרא לאחר שנפתחו האוצרות, אתא לקמיה דאביי														כג:
זיל שקול לנפשך.	אמר ליה: [אביי]													כג:
מקום הוי סימן, או לא הוי סימן?	בעא מיניה רב ביבי מרב נחמן:													כג:
תניתוה, מצא חביות של יין ושל שמן ושל תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים - הרי אלו שלו.	אמר ליה: [רב נחמן]													כג:
ואי סלקא דעתך דמקום הוי סימן, לכרוז מקום														כג:
הכא במאי עסקינן - ברקתא דנהרא.	רב זביד:													כג:
מאי טעמא אמרו רבנן רקתא דנהרא לא הוי סימן - דאמרינן ליה: כי היכי דאתרמי לדידך אתרמי נמי לחברך.	רב מרי:													כג:
מאי טעמא אמרו רבנן מקום לא הוי סימן - דאמרינן ליה: כי היכי דאתרמי לדידך האי מקום, אתרמי נמי לחברך האי מקום.	איכא דאמרי, אמר רב מרי:													כג:
ההוא גברא דאשכח כופרא בי מעצרתא, אתא לקמיה דרב.														כג:
זיל שקול לנפשך, חזייה דהוה קא מחסם, אמר ליה: זיל פלוג ליה - לחייא ברי מיניה.	אמר ליה: [רב]													כג:
לימא קא סבר רב מקום לא הוי סימן?														כג:
משום יאוש בעלים נגעו בה, דחזא דקדחי ביה חלפי.	רבי אבא:													כג:
רבי שמעון בן אלעזר אומר וכו'.														כג:
מאי אנפריא?														כג:
כלים חדשים שלא שבעתן העין.	רב יהודה אמר שמואל:													כג:
היכי דמי?														כג:
אי אית בהו סימן														כג:
כי לא שבעתן העין מאי הוי?														כג:
אי דלית בהו סימן														כג:
כי שבעתן העין מאי הוי?														כג:
לעולם דלית בהו סימן, נפקא מינה לאהדורי לצורבא מרבנן בטביעות עינא. שבעתן העין - קים ליה בגוייהו, ומהדרינן ליה. כי לא שבעתן העין - לא קים ליה בגוייהו, ולא מהדרינן ליה.														כג:
בהני תלת מילי עבידי רבנן דמשנו במלייהו: במסכת, ובפוריא, ובאופיזא.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:													כג:
מאי נפקא מינה?														כג:
לאהדורי ליה אבידתא בטביעות עינא. אי ידעינן ביה דלא משני אלא בהני תלת - מהדרינן ליה, ואי משני במילי אחרני - לא מהדרינן ליה.	מר זוטרא:													כג:
מר זוטרא חסידא אנגיב ליה כסא דכספא מאושפיזא, חזיא ליהוה בר בי רב דמשי ידיה ונגיב בגלימא דחבריה. אמר: היינו האי דלא איכפת ליה אממונא דחבריה. כפתיה ואודי.														כג:

<p>disputants-חולקים- statement-מימרא- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- challenge-קושיא- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- question-שאלה- story-מעשה-O answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>													
מקרא-key:													
בבא מציעא-אלו מציאות													
מימרא		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מאן דאמר													
מודה רבי שמעון בן אלעזר בכלים חדשים ששבעתן העין שחייב להכריז. ואלו הן כלים חדשים שלא שבעתן העין. שאינו חייב להכריז - כגון בדי מחטין וצינוריות, ומחרוזות של קרדומות.	תניא: [רבי שמעון בן אלעזר]											כ	כד.
כל אלו שאמרן אימתי מותרים - בזמן שמצאן אחד אחד, אבל מצאן שנים שנים - חייב להכריז.													כד.
מאי בדי													כד.
שוכי													כד.
ואמאי קרו ליה בדי?													כד.
דבר דתלו ביה מידי, בד קרו ליה.													כד.
עלה אחד בבד אחד.	כי ההוא דתנן התם:												כד.
המציל מן הארי ומן הדוב ומן הנמר ומן הברדלס, ומן זוטו של ים ומשלוליתו של נהר, המוצא בסרטיא ופלטיא גדולה, ובכל מקום שהרבים מצויין שם - הרי אלו שלו, מפני שהבעלים מתיאשין מהן.	וכן היה רבי שמעון בן אלעזר אומר:												כד.
כי קאמר רבי שמעון בן אלעזר - ברוב נכרים, אבל ברוב ישראל - לא, או דלמא: אפילו ברוב ישראל נמי אמר?	איבעיא להו:												כד.
אם תמצא לומר אפילו ברוב ישראל נמי אמר													כד.
פליגי רבנן עליה או לא פליגי?													כד.
ואם תמצא לומר פליגי													כד.
ברוב ישראל ודאי פליגי, ברוב נכרים פליגי או לא פליגי?													כד.
ואם תמצא לומר פליגי אפילו ברוב נכרים													כד.
הלכה כמותו או אין הלכה כמותו?													כד.
אם תמצא לומר הלכה כמותו,													כד.
דוקא ברוב נכרים או אפילו ברוב ישראל?													כד.
המוצא מעות בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובכל מקום שהרבים מצויין שם - הרי אלו שלו, מפני שהבעלים מתיאשין מהן.	תא שמע:												כד.
מאן שמעת ליה דאזיל בתר רובא - רבי שמעון בן אלעזר, שמעת מינה - אפילו ברוב ישראל נמי.													כד.
הכא במאי עסקינן - במפורזין.													כד.
אי במפורזין מאי אריא מקום שהרבים מצויין שם? אפילו אין הרבים מצויין שם													כד.
אלא לעולם בצרורין, והכא במאי עסקינן - בבתי כנסיות של נכרים.													כד.
בתי מדרשות מאי איכא למימר?													כד.
בתי מדרשות דידן, דיתבי בהו נכרים.													כד.
השתא דאתית להכי, בתי כנסיות נמי דידן, דיתבי בהו נכרים.													כד.
מצא בה אבידה, אם רוב ישראל - חייב להכריז, אם רוב נכרים - אינו חייב להכריז.	תא שמע:												כד.
מאן שמעת ליה דאמר אזלינן בתר רובא - רבי שמעון בן אלעזר, שמעת מינה: כי קאמר רבי שמעון בן אלעזר - ברוב נכרים, אבל ברוב ישראל - לא.													כד.
הא מני - רבנן היא.													כד.
תפשוט מינה דמודו ליה רבנן לרבי שמעון בן אלעזר ברוב נכרים													כד.
אלא, לעולם רבי שמעון בן אלעזר היא, ואפילו ברוב ישראל נמי, והכא במאי עסקינן - בטמון.													כד.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
בבא מציעא-אלו מציאות	מאי דאמר													
מזמרא	מאי דאמר													
אי בטמון - מאי עבידתיה גביה?		ז												כד.
מצא כלי באשפה, מכוסה - לא יגע בו, מגולה - נוטל ומכריז	והתנן:	ז	◊											כד.
באשפה שאינה עשויה לפנות, ונמלך עליה לפנותה.	כדאמר רב פפא:	!	◊											כד.
הכא נמי - באשפה שאינה עשויה לפנות, ונמלך עליה לפנותה.		!												כד.
ואיבעית אימא: לעולם רבנן, מי קתני הן שלו? אינו חייב להכריז קתני, ויניח וייתי ישראל ויהיב ביה סימנא, ושקיל.		!	◊											כד:
מצא חבית יין בעיר שרובה נכרים - מותרת משום מציאה, ואסורה בהנאה. בא ישראל ונתן בה סימן - מותרת בשתיה למוצאה.	תא שמע דאמר רב אסי:	ז	◊											כד:
כמאן - כרבי שמעון בן אלעזר, שמע מינה: כי קאמר רבי שמעון בן אלעזר - ברוב נכרים, אבל ברוב ישראל - לא.		ז												כד:
לעולם אימא לך רבי שמעון בן אלעזר אפילו ברוב ישראל נמי קאמר, ורב אסי סבר לה כוותיה בחדא, ופליג עליה בחדא.		!	◊											כד:
וכי מאחר דאסירא בהנאה, מותרת משום מציאה למאי הלכתא?		ז	◊											כד:
לקנקה.	רב אשי:	!	◊											כד:
ההוא גברא דאשכח ארבעה זוזי דציירי בסדינא ושדו בנהר בירן. אתא לקמיה דרב יהודה.			◊											כד:
זיל אכריז.	אמר ליה: [רב יהודה]													כד:
והא זוטו של ים הוא		ז												כד:
שאני נהר בירן, כיון דמתקיל לא מיאש.		!	◊											כד:
והא רובא נכרים נינהו, שמע מינה אין הלכה כרבי שמעון בן אלעזר אפילו ברוב נכרים		ז	◊											כד:
שאני נהר בירן, דישאל סכרו ליה, וישאל כרו ליה. כיון דישאל סכרו ליה - אימור מישאל נפל, וכיון דישאל כרו ליה - לא מיאש.		!	◊											כד:
רב יהודה הוה שקיל ואזיל בתריה דמר שמואל בשוקא דבי דיסא			◊											כד:
מצא כאן ארנקי מהו?	אמר ליה: [רב יהודה]													כד:
הרי אלו שלו.	אמר ליה: [מר שמואל]	!	◊											כד:
בא ישראל ונתן בה סימן מהו?	[רב יהודה]													כד:
חייב להחזיר.	אמר ליה: [מר שמואל]	!	◊											כד:
תרתו?	[רב יהודה]	ז												כד:
אמר ליה: לפנים משורת הדין.	אמר ליה: [מר שמואל]	!	◊											כד:
כי הא דאבוה דשמואל אשכח הנך חמרי במדברא, ואהזרינהו למרייהו לבתר תריסר ירחי שתא, לפנים משורת הדין.	[אבוה דשמואל]	!	◊											כד:
רבא הוה שקיל ואזיל בתריה דרב נחמן בשוקא דגלדאי, ואמרי לה בשוקא דרבנן,			◊											כד:
מצא כאן ארנקי מהו?	אמר ליה: [רבא]													כד:
הרי אלו שלו.	אמר ליה: [רב נחמן]	!	◊											כד:
בא ישראל ונתן בה סימן מהו?	[רבא]													כד:
הרי אלו שלו.	אמר ליה: [רב נחמן]	!	◊											כד:
והלא עומד וצווח	[רבא]	ז												כד:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
בבא מציעא-אלו מציאות	מאי דאמר													
נעשה כצווה על ביתו שנפל, ועל ספינתו שטבעה בים.	[רב נחמן]	!												כד:
ההוא דיו דשקיל בשרא בשוקא, ושדיה בצנייתא דבי בר מריון. אתא לקמיה דאביי.														כד:
זיל שקול לנפשך.	אמר ליה: [אביי]													כד:
והא רובא דישראל נינהו, שמעת מינה: הלכה כרבי שמעון בן אלעזר אפילו ברוב ישראל														כד:
שאני דין, דכזוטו של ים דמי.														כד:
בשר שנתעלם מן העין אסור	והא אמר רב:													כד:
בעומד ורואהו.														כד:
רבי חנינא מצא גדי שחוט בין טבריא לציפורי והתירוהו לו.														כד:
התירוהו לו משום מציאה - כרבי שמעון בן אלעזר, משום שחיטה - כרבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי.	רבי אמי:													כד:
הרי שאבדו לו גדיי ותרנגוליו הלך ומצאן שחוטין - רבי יהודה אסר	דתניא: [רבי יהודה]													כד:
מתיר.	רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי:													כד:
נראין דברי רבי יהודה כשמצאן באשפה, ודברי רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי כשמצאן בבית.	רבי:													כד:
מדהתירוהו לו משום שחיטה - רובא ישראל נינהו, שמעת מינה הלכה כרבי שמעון בן אלעזר אפילו ברוב ישראל														כד:
רוב נכרים ורוב טבחי ישראל.	רבא:													כד:
רבי אמי אשכח פרגיות שחוטות בין טבריא לציפורי, אתא לקמיה דרבי אסי, ואמרי לה לקמיה דרבי יוחנן, ואמרי לה בי מדרשא.														כד:
זיל שקול לנפשך.	ואמרו ליה:													כד:
רבי יצחק נפחא אשכח קיבורא דאזלי ביה אזוליי, אתא לקמיה דרבי יוחנן, ואמרי לה בבי מדרשא														כד:
זיל שקול לנפשך.	ואמרו ליה:													כד: